

Karli és Nell

A ház nyolcvan százaléka a lakó lelkialkatához igazodott. Ipari múltját őrző loft jegyei, lekicsinyítve. Acél, téglá, néhol nyersen hagyva a beton. Behatárolt színpaletta, tagolatlan tér. Geometrikus formák, egyszerű, mégis jellegzetes látvány. Tágas, napfényes, akár egy állatkerti madárröpdé. Bútorból csak a legszükségesebbek. A viszonylagos üresség is a mélységérzet illúzióit erősíti. A falakat nagyrészt csupaszon hagyták, a keleti oldalon, két-két gerenda közt azonban valami meglepő történt, a szenvedély iránti engedmény zavarhatja meg a szemlélőt. Az egyik felületen, mintha a berendező a bűntudatról gondolkodott volna, az afrikai kézművesség néhány terméke tűnik fel, ovális fekete faálarcok és egy üveg alá préselt, bekeretezett, indigóval festett bő szöveting. Valami törzsi holmi, ami a szem előtt lévő felirat szerint nem a parti részekről van, hanem a „trópusi esőerdő” mélyéről. Aztán van egy másik falrész, mely drámai módon megváltoztatja a belső tér hangulatát. Oda Karli fali csempét rakatott, melyet ő *rozettának* nevezett, ki tudja, milyen megfontolásból. Véletlenszerűen egymás mellé illesztett, hatvanszor hatvanas darabokból állt, rajtuk kék és szürke, hullámzó héjakból álló labdák. Az egyes darabok illesztésénél nem voltak tekintettel az összképre, ezért igen sok félbevágott labda tolakodott elő és vezetett el a semmiben. Az aprólékosan kidolgozott gömbökre rá volt tervezve az egyenletes napfény tükröződése, ettől a tulaj töprengő alkatához mérten nagyon is szemtelen, felforgató hatású zugocska jött létre, amit egy nem túl nagy pengefal tett karakteresebbé. Olyan volt, mintha Karli a hangulatának megfelelően járna át a jókora ház valamelyik felébe, s időzne ott addig, míg a kedélye nem változik. De ezzel már feltelezni annak a lehetőségét, hogy a férfinak hangulatváltozásai lennének.

Kevés mozgás, még kevesebb zaj. Tehát csak olyan mozgás, mely hangtalan. Ezeket a szabályokat Karli nem köti senkinek sem az orrára, Nell mégis egyetlen nap alatt megtanulta. Nell nem költözött Karlihoz, hanem egyik este, úgy két hónapja történt, ott maradt, és azóta nem ment el. A ruháiból néhányat, csak a legszükségesebbeket becsempészte, és nagyon kevés használati tárgyat, de ez utóbbiakat is szinte dugdosnia kellett, már ha volt hová. Ha valami rossz helyre került, Karli megállt fölötte, és nem mozdult, míg Nell el nem rejtette.

Kicsit másképp kellett intézni a telefonhívásokat. Ha megcsörrent Nell mobilja, Karli azonnal aforisztikus történetekbe kezdett, melyek tanulsága mindig az volt, hogyan kerülhetjük el, hogy az orrunknál fogva vezessenek minket. Lehetett találgatni, hogy az esetek a férfi múltjából lettek-e előásva, netán mind fikció, és egyetlen szerepük van, elmélyíteni az engedékenységgel visszaélők szégyenérzetét. Illetlenség idegenben idegenekkel fecsegni, hangosan kizárt, de félreállva, suttogva pláne. Ez olyan, ami miatt aggódni kell, mi lesz a következő lépés, mi az, ami küszöbön áll.

Nell persze okos lány. Legalábbis úgy gondolta, tudja, mi ez itt körülötte. Ha nem egy bolondokháza, már megérte. Úgy tűnt, hogy elfogadja a kihívást. Karli, bár nem ment a lány közelébe, igyekezett benne félelmet kelteni. Ez pár percig ment is neki, aztán mindig felengedett, elmagyarázta, tapasztalatból tudja, hogy egy elmúlt kellemetlenség a normális emberekben hiányérzetet kelt. Tehát ha egy ilyen kisebbfajta vihar után elhallgat, és ez jó lesz a lánynak, később egyenesen vágyni fog a súrlódásokra. Ezt a hiányérzetet szokták megnyugvásnak nevezni, de tévedés, ez maga az idomulás. Készülődés, amikor várjuk a következő kellemetlenséget. Az első hónap végére Nell alkalmazkodott a házirendnek ehhez a pontjához is. Nem lehetett észrevenni, mikor és hogy történt, de a változást elősegítette az is, hogy addigra már alig hívta valaki.

Karli sosem mutatta ki, ha elérte a célját. Teljesen természetellenesnek érezte volna Nell is, ha a férfi ilyesmivel próbálkozna. Hozzá nem illenek az érzelmek, semmi, ami forró és intenzív, váratlan vihar a szívben és a többi. A megkönnyebbülés jelei sem ütözköztek ki rajta, egykedvűen szűrölte az esti májkímélő teáját, bocsátotta ki azokat a rendkívüli hangokat a végén, nézte, akár egy órán át, a lenémított tévét, intézte a legszélsőségesebb udvariassággal a mindig összekutyult bevásárlást, szellőztetett a bejárati ajtón át. Minden tekintetben otthonosan mozgott a saját házában. Nell pedig éppen csak eltöprengett azon, hogy a kiszámíthatóság egy nagyon zavaros fogalom, a férfinak igenis megvan a sötét oldala. Amikor Karli nem figyelt oda, becsukta a bejárati ajtót, és kinyitotta a fenti bukóablakokat.

*

Karli reggel az ágy szélén ül, lábával a papucsát keresi az ágy alatt. Állandó helyük van, most viszont odébb csúszott mindkettő. Nell előző éjjel véletlenül beléjük rúgott, és elfelejtette megigazítani. A lány meghallja a kereső lábujjak surranását az előszőnyegen. Akár vissza is alhatna, de a férfi távlatilag pontatlanul látszó alakja túl érdekes. Főleg, amit a fürdőszobában csinál majd.

Lehet hallani mindent: felkapcsolja a lelógó mennyezeti lámpát, majd a tükör feletti, beépített spotlámpákat is. Nell a betelepődése első hetében megleste, mi jön ezután. Karli nézi magát a tükörben, és lassú mozdulatokkal megpofozza magát, jobbról, balról. Az ujjnyomok az arcán kis utacskák szalagjai. Az ajtórésen át olyan ember benyomását keltette, mint akinek nincsenek emlékei, mára szóló céljai sem. Csak ez a dolog van kitűzve, a pofonok. Még legalább négy jön, arányosan elosztva. Talán ébresztgeti magát, mert ha bünteti, az durva lenne.

Közben Karli testének távoli és idegen tájékei zsidbadni kezdenek. Egyre könnyebb önmagára pusztá anyagként tekintenie, mely az irányítást, formálást adott keretek közt, katonás rendben viselheti el. Nem befolyásolja senki, nincs benne féltékenység, hazugság, elkerüli a kísérletezés vágya, épp ugyanolyan, mint a legelső reggelen, amire kisgyerekként vissza tud emlékezni. A pofonok is pontosan ugyanolyanok. Azt tesz magával, amit akar. Viszont hallgatni akar róla mindörökre. Ilyenkor lénye jól formált tömbjéről mintha fölösleges törmelék hullana le, és az a valami, ami az életét uralja, gyengül, ugyanakkor ami marad, erősebb lesz. Gonosz vigyorral nézi, ahogy a felsőajkán megfolyik a takony, kicsordul a könnye. A végén, az anyag formálását követően úgymint eléri egy szabályos idom megfelelő intenzitását.

Nell próbálkozik, kopog. „Sietsz, Karli?” És mivel nem jön válasz, még feljebb emeli a hangját: „Ne már, Karli, bepisilek!” De a gyakorlatán tülesett férfi ezekben a percekben a közös reggeli veszélyeire összpontosít. Ilyenkor elég hosszú ideig mozdulatlanul ülnek egymással szemben. Ingerlő, hogy Nell nem marad nyugton, mint odabent a cégnél Karli beosztottjai a tárgyalóban, a szervezeti megfélemlítés átkától sújtott figurák az asztal körül. Míg ő szónokol, megfigyelt, a legtöbbször túl tágra nyílnak az orrlyukai. Nellnek nem. Lehet, hogy nem fél? Reggelizik, biztosan lefoglalja, hogy villájával magához húzza a tojásdarabokat, mintha elejtett vadat vonszolna. Aztán Karli elmereng, a szakmacsoportok számán töpreng, a faktoranalízisnél tart. A kávéját szűrőszóval elhatározza, hogy meg kell kérdeznie, milyen érvényességi vizsgálatokat végeztek a validálás keretében. Persze hogy ez a legfontosabb! Egyszerre tükrözi a feladatok, a célok és a munkaértékelési kritériumok hatókörének bizonyosságát. Legutóbb is ezzel kezdte. Miért nem lehet megérteni ezt az egyszerű, józan kívánságot, hogy igazodjanak hozzá. Imád így beszélni. Beszélni megkönnyebbülés. Alulnyomás lép föl, mint a repülőgép szárnyfelületén, és megemeli őt. Csodás érzés. De Nell előtt nem megy neki.

Karli nagyon ritkán engedi meg magának, hogy a legelső napjukra visszaemlékezzen. De ha mégis, elég egy pillanat, és újraéli az egészet. Egyetemisták körében végzett felmérés kiértékelésére kérték fel, de míg ő a munkahelyi pszichoszociális kockázatokról beszélt, a végén a kérdések annyira elfajzottak voltak, hogy Karlinak megfájdult a feje. Nell a nagyelőadó második sorában ült, nagyon nyújtózkodott. Valahonnan előásta, hogy közvetlenül az egyetem előtt egy börtönben is végeztek munkakörnyezeti felmérést. Arra volt kíváncsi, hogy a rabok hogyan feleltek a kölcsönös bizalomra vonatkozó kérdésekre. Kicsit kívárt, majd enyhe gúnnyal hozzátette: „Pszichometriai szempontból”. A hallgatóságon végigfutott a kuncogás, és ez ugyan sértette Karlit, de nem tudta nem észrevenni a sok tucatnyi vadember valamelyest felélénkülő figyelmét.

Amire Nell utalt, persze nettó hülyeség, nem a rabokat kérdezték, hanem az ott dolgozó személyi állomány tagjait. Hülye, pimasz kurva, mondta magában Karli, de fennhangon korrekt módon pontosított. Amikor megköszönte a figyelmet a végén, mintha ott sem lettek volna, szemvillanás alatt eltűnt mindenki, viszont Nell odament hozzá. Karli eléggé óvatlanul ránézett, és észrevette, milyen szívajdítóan fehér és bársonyos a bőre. Az ilyenek *odaátról* érkeznek, az érinthetlenségtől, akikkel képtelen érzelmi közösséget vállalni. A pillája verdezett, hunyorgatta a szemét, de az is lehet, hogy ez valami betegség nála, és Karli, talán a szakmai kíváncsiság hajtotta, meg is kérdezte tőle, miért ilyen ideges. Ennyi volt. Semmi sem történt. Áttörhetetlen burokok, gondolta, hagyjuk. Aztán előbb egy telefonhívást kapott tőle, majd becsengetett a háza ajtaján. Valamiféle szerelmi melodrámára készülhetett a lány. Hátizsákkal érkezett. A ház egy dombtetőn fekszik, és kapkodta a levegőt, ahogy állt az ajtajában. Karli beengedte, nem jutott eszébe komolyabb érv, hogyan küldhetné el. Bejött, kószált a házban, mindent megfogdosott, és állandóan a válla fölött nézegetett vissza rá. A konyhában lehuppant a székre, amitől az keservesen nyekkent egyet. Pedig stabil darab, Chesterfield mintázatú, nem ezt érdemelné. Ezek voltak az első, maradandó benyomásai róla. Aznap este Nell megkérdezte, hogy hozhat-e valamit enni, és amikor *feltálatla*, úgy tett, mintha ő főzte volna. Folyton jött a két-

értelmű célzásaival, és ez valamilyen értelemben mulatságos volt, de élvezni egyáltalán nem lehetett. Karli mégsem érezte magát rosszul. Sok mókás dolgot tudott meg a nőkről. Lehet úgy védekeznie valakinek, hogy közben sosem támad. Egy sótartónak, cserépalátétnak, függőncsipesznek is van tragikus felhangja. Léteznek kétoldalas pulóverek... Emlékszik az első reggelre, hullafáradt volt, egész éjjel rémálmok gyötörték, és másnap a legnagyobb hidegséggel fogadta a lány köszönését. De ahogy a tények mutatják, semmi sem használt. Utána már csak annyi történt, hogy mindketten megpróbáltak *viselkedni*, és ebből számtalan félreértés született. A lány nála maradt.

Karlit meglepte, mennyiféle alakban megismerte a másikat. Végső soron ez hasznos, megvan otthon a kontraszt. Nell nagyon óvatos, nem néz fel a terítékéről, eszik. Túl hangosan nyel, ez nem vall rá. Fura rá gondolni, hogy állkapocsontja van. Olyan robusztusan hangzik. „Karli, nem kensz rá semmit a pirítósdra”, kérdezi a lány. Miért kérdez ilyesmit? Hiszen látja, mi van. Pirítóss meg vaj! Ahogy egy fiatal lány a megélt valóságról beszél, azzal a semmibe néző pár évvel a háta mögött. Karlinak muszáj abból kiindulnia, hogy a munkahelyi hallgatóságának hetvenkét egész két tized százaléka a harmincöt és negyvenkilenc éves korosztályba tartozik. Használnia kell a nyelvüket. Az életüket. Ezek jelentős része bizonyára érintett a szociális rehabilitációban, legalább egyszer megfordultak pszichológusnál, terhet kell rájuk helyeznie, lássa, meddig mehet el. Nell hirtelen lendülettel felemelkedik a székeről, ráhajol az asztalra, mutatójaja lepöcköl egy morzsát Karli szája sarkából. A férfi döbbenete leírhatatlan. Érti a mozdulatban rejlő gyengéd útmutatást, de nem bírja felfogni, hogy rá vonatkozna. Ez a megközelítés számos empirikus tanulmányon alapul, ezeket Karli kivétel nélkül jól ismeri, mindet feldolgozta, beépítette a kockázatértékelés folyamataiba. De ez most mindegy, rá kell ripakodnia: „Ha jól emlékszem, arról volt szó, hogy kézzel nem!”

*

Másrészt azonban a saját házát nem lehetséges munkahelynek minősítenie, még mostanában sem, amióta a tájékozódó képességét megzavarják, kényszerítik, hogy sodródjon a körülményekkel, és néhány egyéb, a semmiből lecsapó, szomatikus akadállyal kell számot vetnie. Mert Nell folyton forgatja a felsőtestét. Nem kell magyarázatokat fűzni hozzá, világos a helyzet, az ember törzse nem erre van kitalálva, és tulajdonképpen pontosan ez az aspektus teszi szükségessé, hogy gonddal alakítsuk ki a mozgásrendjét. Ha valaki jobbról úszik a képbe, utána balról is muszáj megtennie. Lecsúszva kötelességed felemelkedni, épp olyan mértékben, hogy a különböző irányú mozgások kiegyenlítsék egymást. Amikor például Nell az imént felé hajolt, hogy babráljon az arcán, és utána visszafelé tolatott az ülepével: a visszatéréshez egészen más pályát választott. Ovális fejformája még kiismerhetetlenebbé tette a mutatványt, mintha veszélyesen belengene a medencéjétől a feje búbjáig, hogy az ember kis híján utána kap, mielőtt baj történik. Úgy látszik, élvezi ezt csinálni, minden jel szerint lelkesedik az ilyesmikért. Karli életének sokágú problematikájából a legmélyebbre ágyazott ismeret, számára a leginkább kézenfekvő, hogy a reggel veszélyesebb és összetettebb, mint bármelyik napszak. Nincs centrális fényforrás, csak újabban ez a

fura reménytöbblet. Minden az erejét fitogtatja, ahogy dobálózik a pászmákkal, tovább löki a fényt, és az árnyékok vetődésének iránya percenként változik. Olyan a lány, és láthatóan nem méri fel a cselekedetei következményeit, mint aki a pusztá levegőből is jókedvet akarna varázsolni.

Most például, amikor a bejárati ajtóból visszanéz, ott áll Nell. Karli nem érti pontosan, mit keres egy ember a házában, és hogy maradhat ott, ha ő elmegey. Rettenetesen ráfáznak, akik ennyire lazán kezelik a biztonság kérdését. Nem tud elindulni, amíg az foglalkoztatja, mit csinál majd a lány a házában, ha ő távol lesz. Nell mellkasa süllyed, majd megemelkedik, ezekre az energiákra épít, és ezeket használja majd, ha bezárul az ajtó. Mit fog művelni? Nem érzi szükségét, hogy tovább nézze, hiszen Nell látja őt. Végül Karli elcsigázott sóhajtással megfordul, és távolodni kezd a háztól. Szomorúnak érzi magát, mert micsoda tragédia lenne, ha ő többé nem jöhetne haza az otthonába.

*

Becsukódik Karli mögött az ajtó. Mint akit áramütés ér, Nell ugrik egyet, a levegőben fordul meg, beszalad a nappaliba. „Huh!”, mondja a fejét ingatva, mindkét kezét rázva, mintha valami ragacsostól igyekezne szabadulni. Látja Karli széke alatt, hogy minden csupa mocsok. Otthagyta a papucsát, reggelizés közben vette át az utcai cipőjét. Ment morzsa a papucsba is. Rendet rak majd, délután, de egyelőre tekintete a semmibe réved, a ház előtti zajokat osztályozza. Karli kopogó lépteinek el kell halnia, és ez most is így történik. A férfi aktivitása felszámoló-dott, nincs Karli.

Nell felélénkülve röppen a komódhoz. Felkapja a mobilját, villámgyorsan nyomkodja a kijelzőt: lokátor, Karli kis kék gömbje, ahogy távolodik – már két saroknyira van. Aztán megdermed a köröcske, rezeg, kicsúszik több irányba, de nagyon szűk körben, ilyenkor száll be a kocsiba. Sosincs hely a ház körül, mire Karli este hazaér, messze szokott parkolni. Aztán a kör lendületet vesz, megindul, három hosszú egyenes két kanyarral, és ráfordul a főútra. Agyó Karli!

Húsz percbe se telik letusolni, összeszedni a holmiját, bepakolni az edzéshez, ami kell, mellé csúsztatni a mappát, amit a szemináriumra készített elő. Élesíti a riasztót, kilöki az ajtót, már megy is a járdán, szinte repül, érzi, hogy boldog. A lábujjai alatti párnán szökell, alig érinti az aszfaltot, nedves szarvakat húz az éjjelről ott maradt sekély víztócsák széleitől. Aztán mintha valaki visszarántaná, megtorpan, előhalássza a mobilját és ellenőrzi, valóban a belvárosi munkahelyén van-e már a férfi. Bármilyen véletlen hazahajthatja. Ő pedig elvileg délig otthon tanul, ugye, és csak utána indul az egyetemre. Hetekkel ezelőtt engedélyezte Karli mobilján a követőfunkciót, semmit sem fog belőle észrevenni. Csak egy pillanatra volt fura, hogy így tulajdonképpen tényleg folyamatos a jelenléte az életében. Látja este fáradtan hazaesni ódivatú karakterének tartozékaiban. Hazatérnek vele a mellények, kalapok, vagy ami már morbid, az élükre vasalt szövethadrágok. A legtöbbjük szürke. És éjjel a bebújós, hosszú ujjú, pamut hálóingben, mely majdnem a köldökéig van kivágva, s a három gomb hiába zár valamennyire, szór tör fel minden részből. Lent pedig a térdéig ér, s a hálóing alatt a nagy semmi, szőrtenger, golyók, farok. Olyan patriarchális, de nem zavarja, jó, hogy nem akar másmilyennek tűnni. Reggel... ó, ezek a reggelek! Egyedül ott

nem látja, a fürdőszobában. Az a szívszorító, és talán szimbolikus töltetű jelenet a pofonokkal. Szóval, hogy állandóan vele van, és ezért Nell pár napig elképzeltetők tartotta, hogy ő lesz a tolmácsa a valóság felé, lehetne az önkifejezésének a médiuma. Aztán fontosabb tényezők kerültek a középpontba.

Most is inkább felajzottan előre tekint. Kesztyűzés lesz, és váltanak néhány szót a táplálkozási szakértővel is. Nell legutóbb kérte a nagyobb kesztyűt, ami veszélyesebb, ugyanakkor ő volt az is, aki azt a fajta fejtédőt választotta, amin orrvédő is van. Mindegy, miben állapotodnak meg, tudta jól, a társai hamar elveszítik a fejüket, ha nővel edzenek, és erőseket fognak ütni. Kéri, hogy csak kombinációkat gyakoroljanak, hiába, mindig ez megy. Neki fontos az orra formája, és ha ezt ott nem tolerálják, fogja a cókómókját és átmegy egy másik klubba. Pár hete volt egy vágása, ami nem gyógyult megfelelően, és az edzésen kinyílt. Karlinak azt mondta, hogy az esernyővel vágta orra magát, szakadt az eső és gyorsan akarta kinyitni, de beleakadt a táskájába, ő fölé hajolt, az felcsapódott, és bumm. Meg se kellett volna szólalnia, hiszen Karli nem kérdezte, mi történt, rá se nézett. Este az ágyban, Nellnek háttal fekvé, könyvét pedáns derékszögökben tartva jegyezte meg, hogy ideje lenne feldolgozni: ő nem látszati-, hanem vetületi rajzokként látja a világot. Az, ami Nell arcán van, bár összefonódhat számtalan csodálatos történettel, számára nem csupán érdektelen, hanem egyenesen feldolgozhatatlan. Ha, tegyük fel, porcsérülése lenne és másként mozogna, az a pontosság ellen szólna. De két egymást követő nap testéről készült adatfelvételének ily nagyfokú konvergenciája őt kielégíti. És mondta, egyre csak mondta: az egésznek, a gestaltnak a faktuális helytállósága megkérdőjelezhetetlen. Nell sebe *diszkrét adatpont*, holott egy személyt egészben kell befogadni. Nagysokára befejezte, úgy hallgatott el, akár egy gép, a beszéd után nem vett mélyebb levegőt, izgatottságnak, érintettségnek semmi nyoma. Ezután jött az esernyős sztori.

Nell nem kezdő, de abban a fázisban van, amikor határozott akaratra és tökéletes önbizalomra van szüksége a folytatáshoz. Szükséges, hogy megértse és értékelje a boksz életében betöltött funkcióját. Mentálisan fel kell készülnie, és szem előtt kell tartania a helyes magatartást. A kezdő olyan, mint egy utazásra induló ember. Nell egy ideje már úton van valami felé, amit úgy nevez meg: a kiteljesedés. És a célját Karli nélkül akarja elérni. Karli nem tudhat az edzésekről. Néha napok telnek el, és egyikük sem tudja, mitévő legyen, egymást támogatva unatkoznak, és vannak még alantas dolgaik, amikben segítik a partnerüket. Nell viszont egyenesen retteg a lelepleződéstől, olyan vállalkozás az övé, aminek a révén csak tágul és egyre tágul a világa, és mind tündöklőbb, akár egy többsoros nyaklánc az újabb sor révén – az edzés az ő bűvésztükkjének örök titka. Ennek így kell maradnia. Személyes és érzéki vágyait erre a célra irányítja. Ily módon megnyugszik. Megfelelően felméri a dolgokat, és mindig nyugodt, amikor az szeretne maradni. Totálisan kielégíti, hogy általában hetente egyszer, egy különös játék részeként, combjait szétvetve negyedórákat üldögélhet a hanyatt fekvő Karli arcán, egészen *elformátlanodó* pináját ráhúzva a felfelé szegezett állra, nyelvre, orra. A *forma* kérdésében egyébként Nell a mai napig bizonytalan, hol olyat képzel el, mint a falon az atavisztikus maszk vaskos és merev ürege, hol meg tapadó-csúszó felületet, mintha puhán, nyálasan és nyüszítve csókolózna.

Ha Karli leteszi a könyvet, és nem marad befordulva, hanem némán a hátára fekvé elnyúlik az ágyon, az üzenet. Olyankor Nell tolhatja is le a pizsamanad-

rágját, a hellyel, azaz Karli arcával kapcsolatban, ahová áttelepszik, ahol mindig megújuló kíváncsisággal helyezkedik el – az összes garanciát előre megkapja. Mindösszesen ennyi kell, hogy a másik elnyúljon az ágyon, és ez Nell szerint olyan szép és egyszerű, olyan finoman írja körül a lehetőséget, hogy amikor a combját áttemeli Karli fején, már nem csupán kíváncsi, hanem kalandvágy hajtja. Felajzottsága bizonyos hányadban intellektuális természetű, hiszen úgy véli, úgy sejt, hogy ő, vagyis ők egy mindaddig ismeretlen bázisú emberi kommunikációra tesznek kísérletet. Medencéjének rezdülései formálási mozzanatok. Direkt közlések. Erre abból mer következtetni, amennyi ideig ez az egész tart. Valószínűleg addig tart, ameddig aktuálisan van *mondanivalójuk*. A leghosszabb ötven perces volt. Erről persze nem lehet hideg, tudományos aggyal gondolkodni, de ha mégis kéne, Nell a kommunikációnak ezeket a feltételezett mélyebb struktúráit elképesztően hatékonyan írta le, és legelőször is leszögezné, hogy ő soha senkinek nem mesélt még ilyen részletesen az élete történéseiről. Ennyi idő alatt bődületes mennyiségű információ átszágulhat az ember agyán, ugyanígy a másikén is, ismeretek, érzésnyomok milliárdjai, és ezek testet öltenek, ő úgy gondolja, az idő múlásával szoros köteggé állnak össze, amit már nem vehet el tőlük senki és semmi, nem hánthatják le ők sem magukról, rájuk van tekeredve.

Nem nagyon lehet ugrálni, csakis erre a végtelennek tűnő, meditatív, gyenge hullámzásra képesek. Karli arcéle eltűnik Nellben, és ez eleinte olyan érzés volt számára, mintha egy drágaköves gyűrűt tartana a kezében; nem kapja meg, viszont nála lehet egy darabig. Úgy a harmadik alkalom után lett világos, hogy a tulajdonába került. Akkor dőlt el, hogy ez nem pillanatnyi eltávolodás, és különösen nem egy fiatal lány, vagy egy hatvanhoz közelítő férfi devianciája, ha teszszik, perverziója, hanem az emberi természet szükséges gyengesége, hogy tudniillik az utolsó megrendült gáton is áttörve a legkönnyebb utat keresik. Ezt teszik ők. És még jó sok minden az eszébe jut. Nellnek ilyenkor van ideje gondolkodni, hiszen változó az élmény intenzitása. Az egyetem miatt lista alapján olvas, és ami vele történik, meglepően sok mindent hozott közelebb hozzá, a bonyolultabb szövegeket is majdnem fogyaszthatónak találta. Egyszer, és ezt azóta is nehezebben tudja feldolgozni, azt állapította meg, hogy a két üreg összetapadása következtében bizonyosan fokozatos degeneráció lép fel a szájban és a nemi szervben, és a túl erős kölcsönös függőség miatt ezekből előbb-utóbb egyetlen, új szerv fog létrejönni. Máskor meg az ötlött fel benne, hogy hiába a nagy átszellemültség, ez az ünnepelt unió, nem is lehetne másként: most is rászorul valamire, ami a férfiból előre mered, mégpedig a nyelvre, ami ha nem működne olyan változékony erőszakossággal, értelmet adva a megelőző perceknek, azt hinné Nell, hogy kész, tévedés, hagyjuk. De hát ilyenek a felvillanó ötletek, magyarázatok. Szenvedélyesek lehetnek, de idővel ellobbannak, és mindent egybevetve egyáltalán nem lesz fontos, mi hová mered.

Amikor vége van, Nell mindig nézni szokta az alvó férfi arcát. Ilyenkor csapong, például azon agyal, Karli hogy kap közben levegőt, hiszen nagyon nagy mélységeket járnak be. Csakis utána szokott azon is alaposabban elgondolkodni, ő maga miért ragaszkodik szigorúan ahhoz, hogy fordítva, vagyis arccal a férfi lábai felé üljön rá. Így láthatja, nem ugrál a mellkasa, egyenletesen hullámszik. Ellenőrizhető, ami elvárt, kimondatlan egyezség köztük, hogy a kezek tétlenek

maradjanak, mind a négy. Maximum ő hajol előre kicsit, ha úgy érzi szükségét, ilyenkor letámaszkodik a férfi csípője mellé. De a feje magasán marad, ha előre hajol, előre is néz, így a legjobb – megfizethetetlen, micsoda színekben pompázó látomások várják. Az érzékei fokozottan működnek, látja a legapróbb porszemet is kábultan forogni a meleg áramlatokkal, hallja kint a tücsköket, és tudja, hogy milyen erős a szél. Idővel ez is alakult. Újabban mind többször a nyelés, a légzés hangjait is figyeli. De ez nem baj, végtére is ő a nő kettejük közül, neki kell a másik szájába tömni az ételt. Tudja, érzi, hogy eszi őt odalent, ilyenkor valamilyen szinten Nell diktál, hogy habzsoljon vagy nyalakodjon. De a lényeg, és neki az kell, hogy közben lássa, Karli merevedése.

A férfi kéréseként könyvelték el, úgy kell hagyni. Az ott valaminek a kulturális jelentése. Nell tanulta, számtalan módon projektálódhatnak. Ha a lábfejét figyeli, többet tud meg arról, épp mi játszódik Karliban. Mindeddig bejött, a póre testek zavartalan és hiteles érintkezése elég volt ahhoz, hogy a férfi is a végére jusson. Előtte pedig Nell sokáig, nagyon sokáig nézhette, mintha egy kedve szerint átértékelhető játékbaba lenne, mely életre kelt. Mozgott, hátradőlt, kitelt, meggörnyedt – és amikor Nell a csípőjével belelendült: csapkodott. A végén néha úgy maradtak még kicsit, szinte már nosztalgikus nyugalom zsibbasztotta el őket. Mint amilyen most is, amikor újra előhívja a mobilján a lokátort, és látja, hogy Karli a munkahelyén van.

*

Nell a Louis-Hébert-en száll fel a buszra. Ő érzi, más nem látja, a feje millimétereket rezdül hol ide, hol oda, levezet egy mozgássort, ütéskombinációt, hallja az ütések csattanását, a kesztyűk mélyebb tónusú puffanását. A csakis ott érezhető szagokat szívja be, ezen mindig elcsodálkozik, tényleg érzi, már a buszon is. A bőrét, az izzadtságát, a félelemét. És számtalan apróságot. Épp ez az: milyen jó volt rájönnie, hogy az apróságot igazán elhozhatják a megújulást. Ő, mennyire fontos továbbhaladnia ezen az úton! Abban a visszhangos teremben tanulta meg, hogy emelje fel mindkét öklét és tartsa szépen ott. Nincs ebben semmi. Sőt, kívánatos. Adni kell, még hozzá gátlástalanul, mert a másik bőrből van, húsból és csontból van, nem fog szólni. És akkor nem lesz baj az ellenkezőjével sem: aki tud kapni, az kaphat.

A Planetárium mögötti parknál száll le. Átfutni a fák alatt olyan érzés, mint ha őrvongó tömeg fogadná, szűk helyet hagyva a ringig, ahová *bevonul*. Dúdolja magában Ed Sheeran dalát, szétömlik az arcán a mosoly annál a sornál, hogy: „Baby, I just want to dance”. Ha egyszer eljut oda, és miért ne, lehet, hogy nem engednék a szervezők bevonulózeneként, süketek erre, nem érzik a dallamban a finom örületet, az örültek elveszettségét, nem elég harsány zene erre a célra. De ő ezt akarja, és ha mester lesz, akkor megadják neki. Megver mindenkit dartsban és a ringben, a dalban és a meccsen, ő lesz a csinos kis galwayi lány, aki bekerül a köztudatba, dalba foglalják a nevét, és folyton éneklük majd: mert egy tökéletes éjszakája mindenkinek lehet. Hetente legalább egy. Kiér a parkból, jobbra a két-szintes épület, ahová majd az edzés után csoportos spanyolra megy. Innen már csak két sarok, picike házak sorakoznak – olyan szívesen lakna itt, egyedül. Nem tudja, mikor kezdene neki hiányozni Karli, az orra, a nyelve... Nem világos előtt-

te, mire van inkább szüksége. A boksza mindenképpen. Átmegy a másik oldalra, és az elmaradhatatlan Twist óriásposzter alatt ott a szentély.

A kapunál négy fiatal hőzöng, bent nem tehetnék meg. Nagy fegyelem uralkodik, csak két ember emelheti fel a hangját, az edzők. Nem emlékszik, mikor öltözött át, máris a szorítóban táncolnak, köröznek. Hallja az ordítást, mit csinál rosszul, és ettől rettenetesen boldog, most már kiegyensúlyozott. Míg az első percekben az ütései feloldódtak a levegőben, lassan minden második, harmadik betalál. Imádja, amikor odagyűlnek a kötélhez, törülközővel a nyakukban nézik, hogyan boldogul.

Semmi sem bosszantja jobban egy-egy kihagyott lehetőségnél. Ezekben az a rossz, hogy a kívülről is jól látják, miről van szó. Azt a legnehezebb megmagyarázni, hogy az ember miért nem tett meg valami teljesen nyilvánvaló dolgot. Felütés, horog, kombináció, mindegy, fejben megvan, így utólag, tehát lehet róla beszélni, de nem mérhető le a sikere, a hatása, és nem látszik, milyen Nell, amikor kivitelez. Így az edzőnek nincs miből kiindulnia. Az ötvenes, sötétebb bőrű, portugál származású edző jó húsz évvel idősebb a segítőjénél. Ahogy egyre jobban káromkodik, a fiatal mindig csendesebb lesz. Nell szereti, ahogy a korban hozzá közelebb álló, olajos fényű arcával kicsit elveszettnek tűnő férfi követi a tekintetével a mozgását, a szaporázó lábait, a hajlongó felsőtestét. Tudja, hogy Karli is ezt csinálja otthon, túl sokszor kapja rajta, hogy méricskéli őt, de itt legalább ismeri a játékszabályokat. A fiatal edzőt Roynak hívják, ha nincs ott az *öreg*, vannak beszélő-lásai. Az egyik fiúnak egyszer azt kiabálta, hogy: „Nyitott kesztyűvel nem ütünk, nem otthon vagy!” Mindenki nevetett és ment tovább, csak Nell felejtette rajta a szemét. Nem ilyennek képzelte. Az a típus, aki keveset beszél, eddig rendben, ezt ismeri, az tette mássá, hogy benne az erő erénnyé válik, na de ezek a bugyuta, férfiöltöző szagú froclizások, hozzá még a vékony, elfúló hangja... Pár hét után azonban sok minden letisztult, mintha rájuk külön megállapodás vonatkozna: ha Roy Nellt nézte, sosem beszélt, nem volt utasítás, elemzés, a jobb kezével vízszintes irányban legyezett, ha valamit *közölni* akart. Tessék tovább haladni, a következőt kérem – ezt jelentette a mozdulat. Amit korábban megtanított, nagykönyvvé állt össze, és ebben lapozott ilyenkor Roy. Nell hajszálpontos iránymutatásként értelmezte a jelzést, azt jelentette számára, hogy amit eddig csinált, rossz, térjen át egy másik taktikára. Váltson! Ugyanakkor, fura módon, azt is jelenthette, hogy rendben van, csak így tovább, gyerünk, csináld! Nell tudta róla, hogy az a fajta edző, akinek a stílus vált a szenvedélyévé. A testéhez képest idomtalanul nagy keze valószínűleg csodákra képes, egy hússzín útjelző, élete fontos segítője. Nem emlékszik olyan esetre, hogy téves instrukciót kapott volna tőle. Ha viszont az öreg is megjelent, ezek a jelzések elmaradtak, jó párszor elég volt egy perc, hogy Nell ellenfele fölénybe kerüljön, és már csak egyetlen reménye volt, a fájdalomtűrés. A ringben tanulta meg becsülni a másodperceket is. Semmi pénzért nem szólt volna, hogy álljanak le. A küzdelem szavak nélkül zajlik, és ez nagyon is ismerős terep Nell számára. Minek kellene leállítani? Ezekben a helyzetekben korrigált legtöbbit a védések technikáján.

Mindenki úgy tippelt, hogy Nell rá akar hajtani Royra, pedig ebből semmi sem volt igaz. Talán Roy is bízott abban, hogy lesz valami, és amikor látta, hogy esélye sincs messzebbre jutni vele, előfordult, hogy kifakadt, képes volt előjogon marakodni, tolakodóbban kiterjeszteni a befolyását. Ez egy bokszcsarnok-

ban nem mindig jelent jót. Ma már be is szólt neki. Az öreg mondott valamit, de Nell nem azt csinálta. Mire Roy belevisített a csendbe: „Te annyira nem hallasz semmit, mintha közben fújnád az orrod!” Kitört a röhögés, és Roy nem kapcsolt, hogy az ő kárára mulatnak. Nell nem zavartatta magát, de az öltözőből kijövet odament a férfihoz. Egyáltalán nem számított rá, hogy most fog kiborulni a bili, úgy érezte, hogy igazságtalan vele a férfi, az ott végzett edzésmunkájának értékét vonja kétségbe. A tusolástól még nedves haját igazgatva, egyik lábáról a másikra állva várja, hogy zárják ezt le. Most nagyon elege van Royból. Elrontja a bokszot. De mit mondjon neki? Egy férfi nem fél, hogy összetörik a szívét. Jön az öreg, mikor elhalad Nell mellett, beijeszt egy szúrással, közben cinkosan hunyorít a szemével. Nell érzi, akárhogy kezdene bele, ezek többen vannak. Mind egyformák, pedig *otthon* is ezért csinál mindent, hogy meggyőződjön az ellenkezőjéről. „Elmentek a piczába!”, mondja végre Nell, majd elfordul, a tekintetek keresztüzében masírozik a kapuhoz, bevágja maga mögött.

A promenád felé indul, úgy dönt, kihagyja a spanyolt. A Természettudományi Múzeum mellett sétál el, pazarul szikrázó óriás szárnyak mozgását észleli. Egészen megdöbben, szinte belezsibbad, annyira gyönyörű, amit lát. Először a közelébe se mer menni. Jobbra egy halványzöld tábla feszül, onnan olvassa, hogy ez egy projekt, s a műalkotást a vándorlepkék és a „gyűjtés” ötlete ihlette. A térben fényes, apró fémlemezekből összeálló vitorlákat lát, amelyek időnként pillangószárnyakká változnak. Így, jóval túl az emberi léptéken, egészen lenyűgöző, egy pillangó, mint vitorláshajó, jut eszébe. Úgy marad, ahogy megtorpant, nem moccan, elmélyülten gondolkodik méretarányokról, szabályosságról. Utána meg már az esték tervszerű tónusairól, kedélyállapotról, és arról, amit valahol hallott, hogy a paranoia a teljes tudatosság.

Semmi sem zavarja a merengésben. Azt a jókora szárnyat motor hajthatja, teljesen zajtalan. Az jutott eszébe, hogy mostanában mind gyakrabban szuggerálja Karlit, hogy azzal a barlangmély némasággal feküdjön már hanyatt. Legyen értelme az egésznek. Mert egyébként ez sok, rengeteg, és nem lenne szabad azt mondani, hogy ez az egész szégyenletes. Ráadásul amit megél, semmiképp nem nyilvános megszégyenítés, így hatékonyabb az ő csekélyke türelme is. A barátai elmaradtak, ennyi. Egy dologban bizonytalan még, ehhez a feladathoz erőforrásokat kell átcsoportosítania: tilos elnevetnie magát.

De az is igaz, hogy a boksz sem jó mindenre. Karli nem egy jámbor csecsemő, és nem is egy terápiás kezelés segédeszköze, azok a mondatai, melyek marnak, mint a sav, nyomot hagynak Nellben. Amikor beszél vele, sokszor ugyanolyan, mint amikor rajta ül: nincs semmilyen támasztéka. Bár az összkép mozdulatlan és tiszta, a nyilvánosság felé csak Karli feddhetetlen. Mindig kell egy egyébként semleges és fölösleges óra, hogy ezt elfelejtse neki.